

derfor mener vi, at det er væsentligt, at man får gennemført ordningen ud fra det simple princip som sagt, at der skal være åbenhed.

Jeg mener ikke, at det er et spørgsmål om, at vi har mistillid til det enkelte folketingsmedlem, for det har vi overhovedet ikke lod eller del i, det er alene et anliggende mellem vælgerne og det enkelte folketingsmedlem. Vi ønsker bare, at der skal være nogle spilleregler, som gør, at vælgerne kan følge med i, hvordan økonomiske interesser og erhverv hænger sammen med det, de enkelte folketingsmedlemmer giver udtryk for.

Så har der været rejst nogle spørgsmål om sanktioner. Hvis jeg umiddelbart skal sige det, så mener jeg, at den største sanktion ligger i, at man gør ordningen pligtig, forstået på den måde, at så vil der være væsentlig færre, forhåbentlig ingen, der ikke lader sig registrere, men skulle der være en enkelt eller to, er jeg ret sikker på, at den fjerde statsmagt nok skal vide at tage hånd om det spørgsmål.

Men i dag, hvor der er sådan lidt en laissez faire-holdning, og hvor man bare kan gøre det eller lade være, så har det ingen værdi. Så alene det at gøre det pligtigt ville betyde, at der ville være væsentlig mere fokus på det fra pressens side, og så vil jeg tro, at vi kommer tæt på, at de fleste, måske ikke alle 179, men tæt på, lader sig registrere.

Kl. 17.00

Når vi så i forslaget har skrevet, at man kan lade det være op til Præsidiet at finde passende sanktionsmuligheder, så er det, fordi vi ikke har nogen færdige forslag. Vi har nævnt et eksempel på, hvad man kunne gøre, og det har der været rejst berettiget kritik af både her fra talerstolen og fra jurister, så det er slet ikke sandsynligt, at det skal være en sådan måde. Vi gjorde bare opmærksom på, at det er en mulighed.

Men vi er da fra vores side indstillet på at drøfte det med Dansk Folkeparti, som har tilkendegivet sympati for forslaget, men gerne vil vide lidt mere om, hvordan man laver sanktioner. Det er det jeg mener vi skal drøfte. Vi har ikke selv svarene, og der håber vi, at vi gennem udvalget kan få bidrag fra administrationen til at se på, hvad mulighederne inden for de lovgivningsmæssige rammer, der nu ligger, er, så vi kan udvikle et system, som gør, at vi kan komme frem til en ordning, som vi også kan vedtage her i Folketinget, om ikke enstemmigt så med et bredt flertal, så vi på den måde får lavet et system, som sådan set ikke er enestående.

Det er jo ikke enestående, at man skal lade sig registrere med sine økonomiske interesser og erhverv. Det gør andre landes parlamentsmedlemmer også. Det gør man i Europa-Parlamentet. Så på den måde er det jo ikke sådan noget særsyn, som skulle gøre, at det skulle være et specielt sindrigt kontrolsystem, vi ønsker at opbygge. Næh, det er sådan set ganske enkelt, som jeg indledte med at sige, et ønske om at skabe åbenhed.

De, der har været meget kritiske over for det, må jo også have en eller anden forståelse af, at vi andre nok kan undres lidt over, at der er nogle, der ønsker, at der ikke skal være åbenhed om det.

Jeg vil lige slutte af med at sige, at vi selvfølgelig ser frem til en positiv behandling af forslaget i udvalget, og vi er indstillet på både at bearbejde indholdet og formuleringen af forslaget, og det kan man jo se fuldstændig åbent på. Vi har bare ønsket det og har også sagt det, fordi det altid har været vores principielle opfattelse, at vi skulle registrere, og fordi debatten nu – synes jeg – er kommet op igen. Jeg tror, det var statsministeren eller beskæftigelsesministeren, der syntes, at det var fair og ordentligt, at Folketinget vedtog det samme som regeringen, og så tænkte jeg, at det vel netop var nu, tiden var moden til, at vi rejste spørgsmålet, og det er baggrunden for, vi har gjort det nu.

(Kort bemærkning).

**Helge Adam Møller** (KF):

Et ord, der gik igen mange gange i hr. Ole Sohns indlæg, var åbenhed. Det var det bærende princip, at offentligheden, pressen og andre skulle have mulighed for at se nøjagtig, hvilke interesser eller ikkeinteresser man havde specielt på det økonomiske og andre områder.

Hvis man så følger det og siger, okay, det er det bærende princip, kan hr. Ole Sohn så forklare mig, hvorfor vi så ikke også skal have tvungen åbenhed på andre områder, som også kan influere på folks stillingtagen – også folketingsmedlemmers? Jeg tænker på folks seksuelle orientering eller folks religiøse overbevisning, hvilken religion de tilhører, eller hvis de slet ikke har nogen religion? Vi drøfter jo også spørgsmål her, som har relation til både vores religion og til vores opfattelse af, om man er homoseksuel eller heteroseksuel osv. Hvorfor skal der så ikke også være fuld, tvungen åbenhed om det, så alle folketingsmedlemmer skal opgive, hvilke holdninger de har på de områder?